

Дух пророштва: вођење и поучавање

Авакумове две плоче

Jeff Pippenger

2012-10-15

Авакумове две плоче 3 од 95

Увод: Основа двеју Авакумових таблица

Ова серија носи назив Авакумове две таблице. До сада смо узимали одређене истине са Карти из 1843. и 1850. године, не да бисмо их у овој фази библијски бранили, већ да бисмо утврдили да Елен Вајт потврђује ове истине. Наша тврдња је да, ако одбацујете ове темељне истине, истовремено одбацујете и Дух пророштва. Желимо најпре то да унесемо у записник.

Преглед милеритске историје и поноћног поклика

У нашем првом излагању изложили смо историју милерита, оријентире од 1798. до 1844. У нашем последњем излагању пажљивије смо размотрили историју од времена одлагања до затварања врата 22. октобра 1844, утврђујући да је то време Поноћни поклич. Поноћни поклич је ушао у историју на логорском сабору у Ексетеру, 12–17. августа 1844, и трајао је до 22. октобра 1844. Време одлагања, које је започело у марту 1844, део је Поноћног поклича и процеса прочишћења који је припремио народ да објави његову поруку.

Надали смо се да смо ово јуче утврдили у вашим срцима и умовима. Све илустрације у Божјој Речи о временима одлагања говоре о крају света. Елен Вајт, коментаришући 1. Коринћанима 10:11, каже: „Сваки од древних пророка говорио је више за наше дане него за дане у којима је живео.“ У 1. Коринћанима 10:11 стоји: „А ово се све догађало њима за углед, и написано је за поуку нама, на које дође свршетак света.“ Историја милерита јесте историја онога што ће се збити на крају света. Све ове библијске историје о времену одлагања и о ономе што следи приказују оно што ће се збити у милеритском времену одлагања и у Поноћном покличу. Потребно је да разумемо ове ствари, јер ће се историја поновити.

2520: Подршка Елен Вајт

Бавили смо се првим питањем на овим табелама, иако га нисмо много помињали. Прва доктрина за коју желимо да покажемо да је Елен Вајт јасно подржава јесте 2520. Прва два излагања била су осмишљена да нас доведу до овога. Сутра ујутру почећемо да разматрамо Свакодневну на овој табели.

Сећање на Господње вођство и поучавање

Почнимо са Life Sketches, страна 196: „Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио, и Његово учење у нашој прошлој историји.“

Једино чега хришћанин треба да се боји за будућност јесте да скрене са стазе и буде изгубљен. Оно чега се треба бојати јесте да се не задобије вечни живот. Овде, сестра Вајт каже да немамо ничега да се бојимо за будућност осим двеју ствари. Ово је добро познат одломак у Духу пророштва у адвентизму, али се ретко може чути да неко подробније изложи на какво вођство и на каква учења она мисли.

Показаћемо да се вођство на које она упућује односи на историју Поноћног вапаја. У историји Поноћног вапаја, Христос је водио у времену одлагања, у доласку и објављивању Поноћног вапаја, и у затварању врата 22. октобра 1844. године. Он је осмислио ту историју да произведе народ који би вером могао ући с Њим у Светињу над светињама. Требало би да се бојимо да заборавимо ту нарочиту историју, као и Његова учења.

Показаћемо да постоји одређено учење које је произвело Поноћни поклич. То учење није било пропаст Отоманског царства 11. августа 1840, нити стање мртвих, које је дошло у историји поруке другог анђела у милеритској историји. То је било одређено учење у милеритској историји које је произвело Поноћни поклич, где је Господ водио, и немамо ничега да се бојимо за будућност осим да заборавимо Његово вођство и Његово учење.

Предлажемо да је симбол и Његовог вођства и Његовог поучавања Поноћни поклич. Хајде да поново прочитамо овај одломак из прве визије Елен Вајт:

„Овим путем адвентни народ је путовао ка граду који се налазио на другом крају стазе. Иза њих, на почетку стазе, било је постављено јарко светло, за које ми је анђео рекао да је поноћни поклич. То светло је обасјавало читаву стазу и давало светлост њиховим ногама, да не би посртали. Ако су свој поглед држали чврсто упрт у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су сигурни. Али ускоро су се неки уморили и говорили да је град још веома далеко, те да су очекивали да ће већ ући у њега. Тада би их Исус храбрио подижући Своју славну десницу, а из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентном дружином, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су, непромишљено, порицали светлост која је била иза њих и говорили да их није Бог довео тако далеко.“

Они поричу поноћни поклич, и у вези с поноћним покличем тврде да их Господ није водио у поноћном покличу. Они поричу Божје вођство у поноћном покличу.

Светлост иза њих се угасила, остављајући њихове ноге у потпуној тами; и они су посртали и изгубили из вида и белег и Исуса, те су склизнули са стазе доле у тамни и опаки свет испод.

Поноћни поклич у контексту

Још једном ћемо се осврнути на историју Поноћног вапаја како бисмо је ставили у контекст пре него што се позабавимо 2520.

Из Велике борбе, стр. 391–395: „Када је прошло време у које се Господњи долазак испрва очекивао, у пролеће 1844. године“ — то је време одлагања, прво разочарање — „они који су с вером очекивали Његово јављање били су за извесно време обузети

сумњом и неизвесношћу. Док их је свет сматрао потпуно пораженима и доказанима као они који су гајили заблуду, њихов извор утехе и даље је била Божја реч. Многи су наставили да истражују Писмо, изнова испитујући доказе своје вере и пажљиво проучавајући пророчанства да би стекли даљу светлост.“

Ако су многи то чинили, то значи да је било и оних који нису. Не каже се „они“; каже се „многи“ — овде су две класе.

Библијско сведочанство у прилог њиховом ставу изгледало је јасно и коначно. Знаци који се нису могли погрешно протумачити указивали су на то да је Христов долазак близу. Посебан Господњи благослов, како у обраћењу грешника тако и у оживљавању духовног живота међу хришћанима, посведочио је да је та порука била са Неба. И премда верници нису могли да објасне своје разочарање, осећали су сигурност да их је Бог водио у њиховом дотадашњем искуству.

Испреплетано с пророштвима која су сматрали да се односе на време другог доласка било је и поучавање нарочито прилагођено њиховом стању неизвесности и ишчекивања, које их је храбрило да стрпљиво чекају у вери да ће оно што је тада било тамно њиховом разумевању у своје време постати јасно.

У том пасусу стоји: „Испреплетена са пророштвима за која су они сматрали да се односе на време другог доласка . . . “ Која су то пророштва за која су веровали да се односе на Други долазак? 2520, 2300 и 1335. Веровали су да се сва три ова временска пророштва завршавају 1843. године, и да је то Други долазак.

Међу тим пророштвима било је и оно из Авакума 2:1–4: „Стаћу на стражу своју, и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ, и рече: Запиши виђење, и јасно га изложи на плочама, да може читати онај који трчи. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити, и неће слагати: ако и оклева, чекај га; јер ће сигурно доћи, неће закаснити. Гле, душа његова, која се узноси, није права у њему; а праведник ће од своје вере живети.“

Још 1842. године, упутство дато у овом пророчанству да се „запише виђење и јасно изложи на таблицама, да може трчати који га чита“ навело је Чарлса Фича да припреми пророчку карту ради илустровања виђења Данилових и Откривења. Објављивање те карте сматрало се испуњењем заповести дате Авакуму. Међутим, нико тада није запазио да је у истом пророчанству представљено привидно одлагање у испуњењу виђења — време застоја. После разочарања, ово место из Писма показало се као веома значајно: „Јер је виђење још за одређено време, али на крају проговориће и неће слагати; ако и одоцни, чекај га; јер ће зацело доћи, неће закаснити... А праведник ће живети од вере своје.“

Табела из 1843. године и Дух пророштва

Није важно да ли обављате редован рад или нередован рад — изразе које Елен Вајт употребљава за конференцијски рад, односно за самоподржавајући рад. Било да одете у

водеће самоподржавајуће службе у адвентизму или у Генералну конференцију или у Институт за библијска истраживања, ако их упитате о Карти из 1843. године, рећи ће: „На овој Карти има много грешака.“ Они се не слажу са Елен Вајт, која каже да је Господ држао Своју руку над „једном грешком“ у неким од бројева на овој Карти.

Али они се такође постављају у противљење Речи Божјој. У Авакуму стоји да ово виђење „... неће слагати“. Виђење које су Пионири требало да ставе на Карту из 1843. године, што су и учинили, испуњење је Авакума 2. То је виђење које је требало да поставе на ову Карту, а Авакум 2 каже да ово виђење „... неће слагати“. Стога, када кажете да је ова Карта „пуна грешака“, ви се противите и Духу пророштва и Библији.

И део Језекиљевог пророчанства био је извор снаге и утехе верницима: „И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, каква је то прича коју имате у земљи Израилевој, говорећи: Продужују се дани, и нестаје сваког виђења? Зато им реци: Овако вели Господ Господ. . . . Приближили су се дани и извршење сваког виђења. . . . Јер ћу ја говорити, и реч коју ћу изрећи збиће се; неће се више одлагати.“ „Дом Израилев говори: Виђење које он виђа за многе је дане, и пророкује за времена далека. Зато им реци: Овако вели Господ Господ: Неће се више одлагати ниједна од мојих речи, него ће се извршити реч коју сам изрекао.“ Језекиљ 12:21–25, 27, 28.

Две врсте богослужитеља

Запазите да она говори о две групе богослужитеља. Она каже да су многи, када је дошло до овог разочарања, наставили да проучавају пророчанства, указујући да је постојала и група која није наставила. Добићемо више светлости о разлици између те две групе.

Испуњење стиха Авакум 2:1–4 јесте ова Табла из 1843. и Табла из 1850. Чак и у Авакуму, стих 4 каже да ће праведник живети од своје вере и онај чије је срце надмено. Тиме се описују две класе богомољаца. Историја Поноћног поклика производи две класе богомољаца, и тим двема класама се обраћа у Авакуму.

У следећем пасусу, након позивања на Авакума 2 и Језекиља, она поистовећује једну од тих група: „оне који чекају“. Ко су они који чекају? То су они који испуњавају Данијела 12: „Благо ономе који чека и дође до 1335.“ Та група су они који чекају.

Они који су чекали радовали су се, верујући да је Онај који зна крај од почетка, погледао кроз векове и, предвиђајући њихово разочарање, дао им речи храбрости и наде.

Имали смо позив једне сестре која је неколико година радила у једној од источноевропских земаља. Она је одатле, преселила се у Сједињене Америчке Државе, а када је разумела ову поруку, вратила се назад. Суочила се са отпором, при чему су се чланови њене некадашње црквене породице обраћали вођству у њеној земљи како би јој „затворили врата“. Недавно јој је Господ отворио врата да ову поруку подели са групама.

Јутрос је рано позвала, саопштивши да је једна препрека била превоз. Био им је потребан аутомобил да путују и поучавају ову поруку, али нису имали довољно средстава. Чим су

стигли на ово место, пријатељи из Сједињених Држава, осведочени од Господа, послали су довољно новца да купе аутомобил.

То је врста искуства која се догађала разочаранима. Они су били разочарани, али их је Господ упућивао на Писма да их охрабри, говорећи: „Ово разочарање било је по мом вођству. Само наставите да идете напред.“

Да није било таквих одломака Светога писма, који су их опомињали да стрпљиво чекају и да чврсто држе своје поуздање у Божју реч, њихова вера би клонула у том часу кушње.

Прича о десет девојака и време одлагања

Запазите како сестра Вајт повезује параболу о десет девојака са Авакумом 2, јер оба говоре о времену одлагања и о две класе богослужитеља.

Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа. У Матеју 24, одговарајући на питање Својих ученика о знаку Свога доласка и о свршетку света, Христос је указао на неке од најважнијих догађаја у историји света и цркве од Свога првог до Свога другог доласка; наиме, на разорење Јерусалима, велику невољу цркве под паганским и папским прогонима, помрачење сунца и месеца, и падање звезда. После тога говорио је о Своме доласку у Своме царству и изнео причу која описује две врсте слугу који очекују Његово јављање. Двадесет пето поглавље отпочиње речима: „Тада ће Царство небеско бити као десет девојака.“ Овде је предочена црква која живи у последњим данима,

Сада, она ово примењује на милеритску историју, али запазите шта она говори — „Овде се пред наш поглед износи црква која живи у последњим данима“ — ко је „црква која живи у последњим данима“? То смо ми.

Исто оно на шта је указано при завршетку 24. поглавља. У овој параболу њихово искуство је приказано догађајима приликом једне источњачке свадбе. „Тада ће царство небеско бити као десет девојака, које узеше своје светиљке и изиђоше у сусрет младожењи. И пет од њих беху мудре, а пет луде. Јер луде, узевши своје светиљке, не узеше са собом уља; а мудре узеше уље у својим судовима са својим светиљкама. А будући да младожења задоцни, све задремаше и поспаше. А у поноћ наста вика: Ево, младожења долази; изиђите му у сусрет.“

Христов долазак, како је најављен вешћу првог анђела, био је схваћен као представљен доласком женика. Распрострањена реформа под објављивањем Његовог скорог доласка одговарала је изласку девојака. У овој причи, као и у Матеју 24, представљене су две врсте људи. Сви су узели своје светиљке, Библију, и по њеној светлости изашли у сусрет Женику. Али, док су луде узеле своје светиљке без уља, мудре су узеле уље у својим судовима. Мудре су примиле Божју благодат, препорађајућу, просветљујућу силу Светога Духа, која је Његову реч чинила светиљком њиховим ногама. Оне су проучавале Писма да би упознале истину и усрдно су тражиле чистоту срца и живота. Ове су имале лично искуство и веру у Бога и у Његову реч, коју разочарање и одлагање нису могли оборити. Други су се покретали из побуде, ослањајући се на веру своје браће, задовољни

добрим осећањима, али без темељног разумевања истине или истинског дела благодати. Они нису били припремљени за одлагање и разочарање. Када су дошла искушења, њихова вера је клонула, а њихове светиљке гореле су пригушено.

„Док је женик оклевао“, када је Женик оклевао? 22. марта 1844. Он оклева. Шта ће се сада догодити? Ове две класе ће се показати.

Када заборавимо Поноћни поклич и скренемо са стазе у зли свет испод, показујемо да не разумемо Јеванђеље. Вечно Јеванђеље јесте Христово дело у образовању двеју класа поклоника, засновано на пророчкој поруци кушње. Од времена одлагања до затварања врата, ово је врхунац Вечног Јеванђеља. Овде Господ узима две класе у времену одлагања, настојећи да их са Собом уведе у Суд, и проводи их кроз процес кушње да би се доказало да ли заиста имају уља или не. Ово је врхунац Христовог дела одвајања злата од трескота, пшенице од кукоља, мудрих од лудих.

„Док је младожења одлагао, све задремаше и заспаше.“ Одлагањем младожење представљени су проток времена у које се очекивао Господ, разочарање и привидно кашњење. У том времену неизвесности, интересовање површних и половичних ускоро је почело да слаби, а њихови напори да попуштају; али они чија је вера била заснована на личном познавању Библије имали су стену под својим ногама коју таласи разочарања нису могли однети. „Све задремаше и заспаше“; једна група у безбрижности и напуштању своје вере, а друга стрпљиво чекајући док не буде дата јаснија светлост. Ипак, у ноћи кушње, изгледало је да су ови потоњи донекле изгубили своју ревност и преданост. Половични и површни више се нису могли ослањати на веру своје браће. Свако мора стајати или пасти за себе.

Када је дошло разочарање, две групе су почеле различито да спавају; али су и мудре девице изгубиле нешто од своје ревности. Господ је у томе водио, како би, када је на логорском сабору у Ексетеру дошла порука Поноћног вапаја, извршио дело међу њима.

Процес испитивања: време чекања и поноћни поклич

Из Духа пророштва, том 4, страна 228: Запамтите да је овај процес — Поноћни поклич, од времена одлагања до затварања врата — Господње кушање Његовог народа. Поноћни поклич на логорском састанку у Ексетеру, у свом објављивању до 22. октобра 1844, јесте само један део те историје. Он се не може одвојити од времена одлагања, које припрема за дејство Поноћног поклича међу двема класама богослужитеља. Морате разумети Поноћни поклич, јер ако га не разумете, пада се са стазе.

„Бог је намеравао да испита свој народ. Његова рука покрила је једну грешку у израчунавању пророчких раздобља. Његова рука, Господња рука, покрила је једну нарочиту грешку у израчунавању пророчких раздобља“, у множини. „Адвентисти нису открили ту грешку, нити су је открили најученији међу њиховим противницима. Ови потоњи су говорили: ‘Ваше израчунавање пророчких раздобља је тачно. Ускоро ће се збити неки велики догађај; али то није оно што господин Милер предвиђа; то је обраћење света, а не

други Христов долазак.”“

Време ишчекивања прође, и Христос се не појави ради избављења Свога народа. Они који су са искреном вером и љубављу очекивали свога Спаситеља доживеше горко разочарање. Ипак, Господ је извршио Своју намеру: испитао је срца оних који су тврдили да чекају Његов долазак. Међу њима беше много оних које је покретала више бојазан него љубав према истини. Када се очекивани догађај није збио, те особе изјавише да нису разочаране; оне никада нису ни веровале да ће Христос доћи. Биле су међу првима који су се ругали жалости истинских верника.

То је била Господња намера. Немамо чега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо како нас је Господ водио у нашем досадашњем искуству, и немамо чега да се бојимо осим ако заборавимо Господња поучења у нашем досадашњем искуству. Указујемо вам на то да ово вођство не можете одвојити од Његовог учења.

Животне скице Џејмса Вајта и Елен Г. Вајт, 1888, стр. 186–187: „Бог је испитао и окушао свој народ проласком времена 1843. године. Грешка — једна особена грешка — коју су учинили у рачунању пророчких раздобља није одмах била уочена чак ни од учених људи који су се противили гледиштима оних који су очекивали Христов долазак. Ти дубоко учени људи изјављивали су да је г. Милер био у праву у свом израчунавању времена, иако су му оспоравали догађај који је требало да крунише то раздобље. Али и они, и Божји народ који је чекао, били су у заједничкој заблуди у погледу питања времена.”

Потпуно верујемо да је Бог, у својој мудрости, одредио да Његов народ доживи једно разочарање, које је било срачунато да открије срца и изгради истинске карактере — не само да открије њихова срца него и да обликује њихове карактере, доводећи ствар до тачке на којој ће се то показати у кризи која наступа при поноћном покличу. Они који су прихватили поруку првог анђела из страха од Божјих судова, а не зато што су љубили истину и желели наследство у царству небеском, сада су се показали у својој правој светлости. Били су међу првима који су исмевали разочаране, који су искрено чезнули за Исусовим доласком и љубили га. Ова најдубље испитујућа Божја проба открила је праве карактере оних који би, у часу кушње, избегли одговорност и жиг одрицањем од своје вере.

Они који су били разочарани нису били остављени у тами; јер је, уз ревносне молитве у истраживању пророчких раздобља, откривена грешка — та јединствена грешка — и уочено је праћење пророчке оловке кроз време одлагања. У радосном очекивању Христовог доласка, привидно одлагање виђења није било узето у обзир, и то је било жалосно и неочекивано изненађење. Ипак, управо је то искушење било веома неопходно да би се развили и ојачали искрени верници у истину. Време одлагања било је веома неопходно. Оно не само што је требало да покаже две класе и почне да развија њихове карактере, који ће бити показани у историји поноћног поклича до затварања врата, него је било неопходно и да ојача оне који ће изаћи на правој страни у овом питању. Ви не можете одвојити време одлагања од поноћног поклича или од затварања врата.

Када поричете Поноћни поклич, поричете управо ту историју. Поноћни поклич није само порука Самјуела Сноуа на логорском састанку у Ексетеру; он је искуство времена задржавања. То је место куда је Господ водио. Немамо чега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо Господње вођство у нашој прошлој историји — овој историји времена задржавања и Поноћног поклича, у којој Он доводи Вечно јеванђеље у милеритској историји до врхунца, стварајући две класе поклоника.

Рани списи, страна 74: „Видела сам да је табла из 1843. била вођена Господњом руком, и да не треба да буде измењена; да су бројке биле онакве какве је Он желео; да је Његова рука била над једном погрешком у неким бројкама и сакрила је, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“

Тајна безакоња и процес испитивања

Кад бисмо имали времена, могли бисмо да размотримо тајну безакоња. Тајна безакоња може имати више од једне исправне дефиниције, али се овде односи на Сотонино дело у мешању зла са добром, истине са заблудом, у светим историјама у којима Господ ставља свој народ на пробу. У светим историјама Писма, где Господ доводи свој народ у процес испитивања, увек ћете видети тајну безакоња — деловање Сотоне у мешању истине са заблудом. Када људи дођу до те тачке испитивања, тајна безакоња је замаглила питања.

Када је дошло време Нојевог испита, Библија нам казује да је семе Сатанско пре тога било помешано са семеном Божјим. То је оно што је довело до тога да се тајна безакоња испуни у време Ноја, изражена у Постању као синови Божји који узимају кћери човечије за жене — мешање та два семена, тајна безакоња која претходи Нојевом испиту.

На испиту Мојсија и Црвеног мора, Писмо описује како је Израел, који ће бити кушан на Црвеном мору и на Синају, био искварен учењима Египта након што је тамо толико дуго боравио. То је била тајна безакоња — бити под утицајем сатанских учења.

У време Јевреја, грчка учења су припремила пут да Синедрион одбаци њихов процес испитивања.

У милеритској историји, милерити у протестантским црквама тек што су изашли из 1260 година папског утицаја, који је искварио чисто семе нечистим семеном, производећи тајну безакоња која је претходила проби милеритске историје.

То је тајна безакоња која је увек присутна.

Ако проучавате како делује тајна безакоња, идите у књигу **Патријарси и пророци**, прву главу. Сестра Вајт нам казује како је Сотона извршио тајну безакоња на Небу. На Небу је требало да буде испит о томе који ће анђели остати, а који ће бити уклоњени, и Сотона је управо тамо, на Небу, спроводио тајну безакоња пре тог процеса испитивања.

Сотона је то учинио убацујући сумњу, стављајући своју реч изнад Божје Речи, и, што је још важније, наводећи друге да изражавају његова лажна учења — злокобно деловање. Он би усадио сумњу у ваш ум, а онда бисте ви изашли и ту сумњу изразили пред групом. Ако би се

ико пожалио на ту сумњу, жалио би се на вас, а не на њега.

Недавно је један пастор у Спокену, у држави Вашингтон, коментаришући Early Writings, страна 74, рекао: „Отишао сам у речник из времена и доба Елен Вајт, у Вебстеров речник, и figures не значи ништа што има везе са аритметиком.“ Већина људи који су то чули не би то проверила, него би му поверовала. У најмању руку, тај пастор је сејао сумњу у погледу тога шта figures представљају у овом одломку; у стварности, лагао је. Webster's 1828 Dictionary каже: FIGURE, n. У аритметици, знак који означава број, као 2, 7, 9.

Он је изражавао сумњу, чинећи дело представљено као тајна безакоња. Он је указивао адвентистима, ако су вољни да виде, да у овом времену историје Земље морате сами разумети истину и не слушати људска бића; јер, „... тајна безакоња већ дејствује: ...“

Рани списи, страна 74: „... да су бројке биле онакве какве је Он желео, да је Његова рука била над једном грешком у неким од бројки и сакрила је, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.”

То је погрешно усмеравање, и теолози то често чине. Ако желите да разумете шта нека реч значи у Библији или у Духу пророштва, не обраћате се најпре речницима; обраћате се пророку. На пример, Данило у Данилу 8:11 користи јеврејску реч gum, преведену као „узет“. Људи мисле да она значи „уклоњен“, али Данило користи gum још пет пута, и она никада не значи „узети“ — значи „подићи и узвисити“. Стога, мислити да gum у Данилу 8:11 значи „узети“ значи следити предање, а не начин на који је Данило употребио ту реч.

Слично је и са Елен Вајт: ако желите да тврдите да у Early Writings, 74, „figures“ значи уметничке фигуре или графике, могли бисте рећи: „Речник из доба Елен Вајт не каже да figures значи аритметика“, уздајући се у то да већина људи то неће проверити. Али када би то учинили, открили би да figures заиста значи аритметика.

Али прво место на које идете јесте сама Елен Вајт: шта она подразумева под figures? У Раним списима, на страни 74, она каже: „Његова рука је била над и сакрила грешку у неким бројкама“, а на страни 236 каже: „Његова рука је покрила грешку у рачунању пророчких периода.“ Пророчица поистовешћује да њена терминологија, figures, представља пророчке периоде — аритметику, а не уметнички приказ.

Дакле, над чим је Господ задржао Своју руку? Задржао је Своју руку над једном грешком у израчунавању пророчких раздобља — над бројевима.

Подршка Елен Вајт за 2520

Ово је суштина. Многи износе исту поруку као и ми, и ја их подржавам. Али када је реч о 2520 и о томе да ли је Елен Вајт веровала да је то ваљано пророчанство, ово је аргумент — ово је доказ и ово је место одакле треба почети. Сви други аргументи су ваљани и истинити, али ово је полазна тачка.

У Раним списима, на 74. страни, где се каже да је Господ држао Своју руку над једном грешком у неким бројкама, она у истој књизи, на 236. страни, одређује шта то значи: „Видела сам народ Божји радостан у очекивању, ишчекујући свога Господа. Али Бог је намеравао да их окуша.“ Она говори о времену одлагања, првом разочарању.

Она не говори о Разочарању 22. октобра 1844, јер ће и ту бити кушани; него овде говори о времену одлагања: „Бог је намеравао да их окуша.“ „Његова рука покривала је грешку у рачунању пророчких раздобља.“ Како је намеравао да их окуша кроз време одлагања? Тиме што је држао Своју руку над њиховим разумевањем пророчких раздобља. Немате ничега да се бојите за будућност, осим ако заборавимо како нас је Господ водио у прошлости, у историји милерита и у Својим поукама.

Ови пророчки периоди јесу учења која су произвела време одлагања. „Његова рука је покрила једну грешку у прорачуну пророчких периода. Они који су очекивали свога Господа нису открили ту грешку“ — једну једину грешку — „а ни најученији људи који су се противили времену такође је нису успели уочити. Бог је намеравао да се Његов народ суочи са разочарањем. Време је прошло, и они који су са радосним очекивањем гледали на свога Спаситеља били су жалосни и обесхрабрани, док су они који нису волели појављење Исуса, него су из страха прихватили поруку, били задовољни што Он није дошао у очекивано време. Њихово исповедање вере није утицало на срце нити очистило живот. Пролазак времена био је добро срачунат да открије таква срца. Они су били први који су се окренули и исмевали ожалосћене, разочаране који су заиста волели појављење свога Спаситеља. Видела сам мудрост Божју у томе што је кушао Свој народ и дао му темељит испит да открије оне који би устукнули и вратили се у часу кушње.

Исус и сва небеска војска гледали су са саосећањем и љубављу на оне који су са слатким ишчекивањем чезнули да виде Њега кога су њихове душе волеле. Анђели су лебдели око њих, да их подрже у часу њиховог искушења. Они који су занемарили да приме небеску вест били су остављени у тами, и гнев Божји се распалио против њих, јер нису хтели да приме светлост коју им је Он послао с неба. Они верни, разочарани, који нису могли да разумеју зашто њихов Господ није дошао, нису били остављени у тами. Поново су били упућени на своје Библије да истражују пророчке периоде. Рука Господња била је уклоњена са бројки, и грешка — једина — била је објашњена.

Овде она објашњава грешку у бројкама на Карти из 1843. године, и већ је одредила да те бројке представљају пророчке периоде. „Они су увидели да пророчки периоди досежу до 1844. године, и да исти докази које су износили да покажу да су се пророчки периоди окончали 1843. године, доказују да ће се завршити 1844. године.“ Крај расправе! Елен Вајт ставља свој печат одобравања на 2520.

Постоје само три пророчка раздобља на Карти из 1843. за која су они разумели да се завршавају 1843. године: 1335, 2520 и 2300. Бог је држао своју руку над грешком у неким бројкама — пророчким раздобљима на овој Карти — све док Његова рука није била уклоњена. Када је уклонио своју руку, верни који су чекали били су поведени да поново

проуче пророчка раздобља и открили су да је исти доказ који их је навео да тврде да су се пророчка раздобља завршила 1843. године тада био препознат као доказ да су се два завршила 1844. године.

Период од 1335 почиње 508. и завршава се 1843. године. Период од 2520 почиње 677. године пре Христа и под утицајем је пуноће године. Пионири су сматрали да се он завршава 1843. године, али су касније разумели да исти докази који су их навели да предвиде 1843. годину показују да се пророчанство о 2520 завршило 1844. године. Пророчанство о 2300 почиње 457. године пре Христа, и мислили су да се завршава 1843. године, али су после разочарања, кроз проучавање пророчких периода, схватили да се завршава 1844. године.

Постоје само три пророчанства за која су предвидели да ће се завршити 1843. године, и једно од њих се заиста тако завршава: 1335. Ово пророчанство није оно над којим је Господ држао своју руку. Оно означава историју милерита од времена одлагања, преко поноћног поклика, све до 22. октобра 1844. године.

У јучерашњем излагању завршили смо овим наводом из списка Елен Вајт: „Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.“ То је: „Блажен је онај који долази до 1843.“ У следећем пасусу она каже: „Вест је била дата. И не би требало да буде одлагања у поновном објављивању те вести, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата вест која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стати у свој део, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Данило који стоји на свом делу јесте 13. стих 12. поглавља књиге пророка Данила. „Благо очима које су виделе оно што је виђено 1843. и 1844. године“ јесте 12. стих. Елен Вајт даје божански коментар на Данило 12:12–13, говорећи да ови стихови нису о временском пророштву, него о искуству које укључује 1843. и 1844. годину, насталом услед погрешног разумевања 1843. године, које производи време одлагања. Када дође време одлагања, „Благо ономе који чека.“ Ако и оклева виђење, чекај га. Благо ономе који верно чека од Времена одлагања до затварања врата. Оно што верни виде 1843. и 1844. године јесте благослов који га уводи у Светињу над светињама.

Пророчанство о 1335 завршило се 1843. године, означавајући појаву Поноћног поклича. Пророчки периоди од 2520 и 2300 завршавају се 1844. године. Елен Вајт каже да је исти доказ који их је навео да објаве да су се 2520, 2300 и 1335 завршили 1843. године тада био препознат као доказ да ће се они окончати 1844. године.

„Светлост из Речи Божје обасјала је њихов положај, и они су открили време одлагања — ‘Јер ако и оклева [виђење], чекај га.’ У својој љубави према Христовом скором доласку, превидели су одлагање виђења, које је било срачунато да покаже оне који заиста чекају. Поново су имали временску тачку. Ипак, видела сам да многи од њих нису могли да се уздигну изнад свог тешког разочарања како би поседовали онај степен ревности и снаге који је обележавао њихову веру 1843. године.“

Сотона и његови анђели однели су победу над њима, а они који нису хтели да приме поруку честитали су себи на својој далековидој расудљивости и мудрости што нису прихватили ту заблуду, како су је називали. Нису схватили да одбацују савет Божји на своју сопствену штету и да делују у заједници са Сотоним и његовим анђелима како би збунили Божји народ, који је живео поруку послану с неба.

У овој историји постоје две класе богослужитеља. Неверна класа исмева оне који чекају, али они који чекају бивају враћени на пророчке периоде и долазе до разумевања да је исти доказ који их је навео да закључак 2520 и 2300 сместе у 1843. године, показао да су се они окончали 1844. године.

Иако су они који су чекали то препознали, нису били тако ревни за Господа као пре првог разочарања. Они ће поново бити распаљени поруком поноћног вапаја. Они који су чекали већ су пре поноћног вапаја разумели 1844. годину, крај пророчанстава.

Poruka Ponoćnog pokliča omogućila je onima koji su čekali da utvrde 22. oktobar 1844. godine. Sa tim saznanjem, nije se radilo samo o nekom trenutku tokom 1844. godine; radilo se upravo o tom danu, i to je osnažilo poruku.

Видите ли процес? Учења која производе ово искуство јесу три пророчанства: 1335, 2300 и 2520.

Пошто су то схватили, почели су да објављују: „Изиђите из Вавилона.“ То је вест другог анђела.

Да будемо јасни: шта престаје у време закашњења? Употреба Карте из 1843. године. Њу су одложили по страни зато што су сада разумели да Господ долази 1844. године, док је на Карти стајала 1843. година. Стога су Карта одложили по страни за историју поруке Другог анђела.

Шта постаје њихова порука у историји Другог анђела? Последњи пасус то објашњава.

Верници у овој поруци били су угњетавани у црквама. Једно време, оне који нису хтели да приме поруку страх је задржавао да не поступе по осећањима својих срца; али проток времена открио је њихова права осећања. Желели су да ућуткају сведочанство које су они који су чекали осећали да су приморани да носе, да се пророчки периоди протежу до 1844.

Који пророчки периоди? 2520 и 2300. То је њихова порука у овој историји. Сада они говоре: „Разумемо! Ова пророштва се протежу до 1844.“ Њихова порука у историји поноћног вапаја јесу пророштва о 2520 и 2300 година.

Извесно време они који нису хтели да приме поруку били су, из страха, уздржавани да не испоље осећања својих срца; али пролазак времена открио је њихова права осећања. Желели су да утишају сведочанство које су они који су чекали осећали принуђенима да носе, да се пророчки периоди протежу до 1844. године. Са јасноћом су верници објаснили своју грешку — необичну грешку — и изнели разлоге због којих су очекивали

свога Господа 1844. године. Њихови противници нису могли изнети никакве аргументе против снажних разлога који су били понуђени. Ипак, гнев цркава се распалио; били су решени да не слушају доказе и да искључе сведочанство из цркава, како други не би могли да га чују.

Шта се догађа када представите 2520 у вези са 2300 дана? У милеритској историји, бивате искључени из цркава, и улаже се напор да се та порука ућутка.

Они који се нису усудили да другима ускрате светлост коју им је Бог дао, били су искључени из цркава; али Исус је био с њима, и они су се радовали у светлости Његовог лица. Били су припремљени да приме вест другог анђела.“ Рани списи, 235–237.

Не улазећи у проучавање 2520, оно што настојимо да покажемо јесте да Елен Вајт ставља свој печат одобравања на 2520. Ако то не можете да видите, треба да се молите да Исус уклони крљушт с ваших очију. Елен Вајт је рекла да се исти докази који су их навели да предвиде 1843. годину потом показали као доказ да су се ти пророчки периоди завршили 1844. године. Она пророчке периоде, или бројке, увек означава у множини. На Карти из 1843. постоје само три пророчка периода која су се завршила 1843. године.

Онај који се заиста окончава 1843. године, 1335, захтева, ради граматичке исправности, најмање два пророчка периода да би она могла рећи „бројеви“ и „пророчки периоди“. Ако их има три, а ви одузмете један, онда су та два која она одобрава 2520 и 2300, без обзира на то шта било ко други може рећи.

У овој историји, укључујући Велико разочарање адвентиста 22. октобра 1844. године, Господ је обликовао искуство у коме су били истискивани из цркава, како би стајали не на утицају људи, него на Речи Божјој. То искуство им је било потребно да би имали веру да уђу са Исусом Христом у Светињу над светињама. Он их је усавршавао да приведе вечном Јеванђељу његов завршетак.

Сведочанство пионира: Џејмс Вајт и Урајја Смит

Затим имамо два пионира, Џејмса Вајта и Урију Смита. То су главни људи на које се савремени теолози позивају како би тврдили да је Џејмс Вајт одбацио 2520. године 1863, а да га је Урија Смит одбацио у својим списима током 1870-их и 1880-их година.

Враћамо се у 1844. годину и у време непосредно после ње да бисмо видели како Џејмс Вајт и Ураја Смит описују ову истоветну историју коју је управо описала Елен Вајт. Она говори о пророчким раздобљима и о томе да је Господ уклонио своју руку и да се увидела грешка, а то чине и ова двојица пионира.

Елен Вајт не каже „2520“ нити „седам времена“, али Ураја Смит и Џејмс Вајт то кажу. Они јасно стављају до знања да су пророчки периоди признати у овој историји били 2520 и 2300.

Џејмс Вајт, *Review and Herald*, том 1, 9. јул 1851: „Каже један приговорник: ‘Не верујем да је поноћни поклич још дат.’ Ни ми не верујемо да смо ми чули поноћни поклич, нити да ћемо га икада чути. Поклич из Матеја 25:6, ‘Ево женика иде,’ налази се у историји

источњачке свадбе. Али да је један поклич био дат, и у потпуности примљен од целог адвентног тела у јесен 1844. године, који се добро може упоредити са поноћним покличем из приче, то не треба да поричу они који су имали искуство у томе.”

Џејмс Вајт се бави историјом у којој људи одбацују Поноћни поклич и падају са стазе. Он одговара на то и разматраће ту историју.

„Дошао је у право време. Вапај из приче непосредно је уследио после одлагања, те дремања и спавања. То је уследило после нашег одлагања, пошто смо били разочарани, и допрло је до наших ушију док смо били у обамрлом стању. Тај вапај пробудио је десет девојака и навео их да уреде своје светиљке. Ово је, праћено силом Духа, пробудило адвентни народ и навело га да истражује Библију као никада раније, и да себе и своја овоземаљска имања у потпуности посвети Господу. Они који су објављивали вапај да ће Господ доћи седмога месеца 1844. године, јасно су увидели да пророчки периоди досежу до тог времена; стога је доказ који је био изнесен из тих периода да покаже да ће Други долазак бити 1843, доказивао да ће бити 1844. Тада смо увидели грешку у том начину рачунања који је окончавао 2300 дана у 1843. Нико од оних који су писали против Другог доласка није је видео. Рука Промисла покривала је ту грешку све док није дошло време да се она сагледа. Грешка је била у томе што се од 2300 одузимало 457 пуних година, што је давало 1843, а да се уопште није узимао у обзир део године 457. пре Христа који је већ био прошао када је изашла заповест, од које се рачуна 70 седмица.“

„Наше мисли биле су усмерене на тај временски тренутак, [1843,] на основу чињенице да, рачунајући различита пророчка раздобља од оних година у које најбољи хронолози смештају испуњење оних догађаја који је требало да означе њихов почетак, сва су, како се чинило, завршавала те године.“

Сада нам казује пророчке периоде за које су мислили да су се завршили 1843. године.

„То је, међутим, било само привидно.“ Само привидно да су се завршили 1843. године. Открили би да су се завршили 1844. године.

„‘Седам времена’, или 2520 година, рачунамо од ропства Манасијиног, које хронолози, с великом једнодушношћу, смештају у 677. годину пре Христа.“ То су била пророчка раздобља којима су се бавили. „То је једини датум од кога смо икада рачунали почетак овога раздобља; и када се 677 година пре Христа одузме од 2520 година, остаје 1843. година по Христу. Међутим, нисмо запазили да, пошто би за навршење 2520 година било потребно 677 пуних година пре Христа и 1843 пуне године по Христу, то би нас такође обавезивало да ово раздобље продужимо толико у 1844. годину колико је оно могло започети после почетка 677. године пре Христа.“

Пророчки периоди да је „рука Провиђења задржала његову руку над грешком“, обухватили су и 2520.

Урија Смит: „Како је време одмицало после 1843. године, многи су почели да испитују разлоге свога разочарања у погледу године свога очекиваног избављења. Тада се увидело да, ако се сви пророчки периоди започињу у годинама пре Христа, где смо

одувек одређивали њихов почетак, они се не би, сваки понаособ, окончали, чак ни под претпоставком да су наша хронологија и датум њиховог почетка били тачни, све до неког времена у току 1844. године. Тако, и седам времена, или 2520 година, почевши од 677. године пре Христа — велики јубилеј, или 2450 година [није приказан ни на карти из 1843. ни на карти из 1850.], почевши од 607. године пре Христа — и Данилових 2300 година, почевши од 457. године пре Христа — пошто је део сваке од тих година, од којих су ти пророчки периоди појединачно датирани, већ био протекао пре него што су се догодили различити догађаји који су означили њихов почетак, било би неопходно да се они протегну онолико у 1844. годину колико су, појединачно, отпочели после почетка година пре Христа од којих се сваки од њих посебно рачуна, да би се или употпунио број година у сваком од њих, или испитала тачност наше хронологије. Али није било никаквог трага о времену у одговарајућим годинама пре Христа у којем су поједини периоди започели; и стога се време у години њиховог завршетка није могло тачно означити.“

И Урија Смит и Џејмс Вајт сведоче да су пророчки периоди за које се сматрало да се завршавају 1844. године били 2520 и 2300 година, користећи исте изразе као и Елен Вајт у делу Рани списи, на 236. страници и даље.

Ланац истине: Полазне тачке Вилијама Милера

Рани списи, страна 230: „Бог је послао Свога анђела“ — анђела Гаврила — „да делује на срце једног земљорадника“ — Вилијама Милера — „који није веровао Библији, да га поведе да истражује пророштва. Божји анђели су више пута посећивали тог изабраног, да управљају његовим умом и отворе његовом разумевању пророштва која су Божјем народу одувек била тамна. Почетак ланца истине био му је дат, и био је вођен да истражује карику за кариком, док није са чуђењем и дивљењем посматрао Реч Божју. Тамо је видео савршен ланац истине. Та Реч, коју је сматрао ненадахнутом, сада се пред његовим погледом отворила у својој лепоти и слави. Увидео је да један део Писма објашњава други,“

Гаврило му је показао метод који називамо доказивањем текстовима, правило на правило, овде мало и онде мало.

Гаврило му је дао почетак ланца истине и начин поткрепљивања текстовима из Писма.

Вилијам Милер, *Advent Review and Sabbath Herald*, 18. април 1854: „Даљим проучавањем Светога писма, закључио сам да седам времена превласти незнабожаца морају отпочети онда када су Јевреји престали да буду независан народ, приликом Манасијиног ропства, које су најбољи хронолози смештали у 677. годину пре Христа; да је 2300 дана отпочело са седамдесет седмица, које су најбољи хронолози датирали од 457. године пре Христа; и да је 1335 дана, отпочевши са укидањем свакодневне жртве и постављањем гадости пустошне [Данијел 12:11], требало рачунати од успостављања папске превласти, после уклањања паганских гадости, и што би, према најбољим историчарима које сам могао консултовати, требало датирати отприлике од 508. године.“

Elen Vajt kaže da je Gavriilo dao Viliјamu Mileru početke lanca istine, a Viliјam Miler svedoči da su tri početne tačke koje su mu date 508, 677. p. n. e. i 457. p. n. e. Anđeo Gavriilo mu je dao početne tačke ovih proročanstava koja su proizvela istoriju Ponoćnog pokliča.

Последња обмана: одбацивање Духа пророштва

Одабране поруке, књига 1, страна 48: „Сотона . . . непрестано намеће лажно — да одведе од истине. Сасвим последња Сотонина обмана биће да учини без дејства сведочанство Божјег Духа.“ Последња Сотонина обмана јесте да уништи Дух пророштва.

Ако одбацујете ове темељне истине, истовремено одбацујете и Дух пророштва. Елен Вајт даје своје одобравање за 2520. Одбаците 2520, и одбацујете и дете и воду за купање.

„Сотона је . . . стално настојао да потури лажно — да одведе од истине. Сасвим последња Сотонина превара биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. ‘Где нема визије, народ пропада’ (Пословице 29:18).“ Она говори о одбацивању Духа пророштва и, у вези с тим, каже да, ако одбаците Дух пророштва, где нема визије народ пропада. Шта је та визија? Ако одбаците Дух пророштва, која је то визија која вам недостаје?

„Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита.“
Авакум 2:2 (KJV).

Ако одбацујете Дух пророштва, одбацићете и Таблу из 1843. године; а ако одбацујете ову Таблу, одбацујете Дух пророштва.

„Сотона ће деловати лукаво, на различите начине и посредством различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство. Против Сведочанстава распалиће се мржња која је сатанска.“ Понекад о „сатанском“ мислимо као о злокобним делима, али нам је у књизи Патријарси и пророци речено да Сотона делује тако што уноси сумње. То је сатански напад на Дух пророштва и ове темељне истине. То чине људи којима би требало да верујемо, а који уносе те сумње.

„Распалиће се мржња против Сведочанстава која је сатанска. Сотонино деловање биће усмерено на то да поколеба веру цркава у њих, из овог разлога: Сотона не може имати тако јасан пут да уведе своје обмане и свеже душе у своје заблуде ако се уважавају опомене, укори и савети Духа Божјег.“ Selected Messages, book 1, 48.

Док ово приводимо закључку, када сестра Вајт каже да немамо чега да се бојимо за будућност, осим да заборавимо Господње вођство, ја кажем да је то Господње вођство о којем она говори историја од Времена чекања до затворених врата — историја представљена изразом: Поноћни поклич. Немамо чега да се бојимо за будућност осим да заборавимо како нас је Господ водио у искуству Поноћног поклича, као и учења повезана с тим вођством. Учења која су произвела то искуство јесу три временска пророчанства, која почињу датумима које је Вилијаму Милеру дао анђео Гаврило. Немамо чега да се бојимо за будућност осим да заборавимо та учења, укључујући и 2520, која су произвела искуство Поноћног поклича док је Господ водио милерите кроз врхунац Вечног јеванђеља.

„Једно је сигурно: они адвентисти седмог дана који стану под Сотонину заставу најпре ће се одрећи своје вере у опомене и укорје садржане у Сведочанствима Божјег Духа.“

Одбацујете ли Темље, одбацујете Дух пророштва. Ако одбацујете Дух пророштва, одбацујете Темље. Они иду заједно. Где нема Духа пророштва, нема ни виђења.

Позив на веће посвећење и светију службу упућује се и наставиће да се упућује. Неки који сада износе Сатанине наговештаје доћи ће себи. Има оних који се налазе на важним положајима поверења, а не разумеју истину за ово време. Њима се вест мора дати. Ако је приме, Христос ће их прихватити и учиниће их Својим сарадницима. Али ако одбију да чују вест, стаће под црну заставу Кнеза таме.

Наложено ми је да кажем да се драгоцену истину за ово време све јасније и јасније отвара људским умовима. У посебном смислу, мушкарци и жене треба да једу тело Христово и пију његову крв. Доћи ће до развоја разумевања, јер је истина способна за непрестано ширење. Божански Зачетник истине ступиће у све присније и присније заједништво с онима који настављају да Га упознају. Како Божји народ буде примао Његову реч као хлеб с неба, знаће да су Његови изласци утврђени као зора. Примиће духовну снагу, као што тело прима телесну снагу када се храна једе.

Ми ни упола не разумемо Господњи план у томе што је синове Израилеве извео из египатског ропства и водио их кроз пустињу у Ханан.

„Док сакупљамо божанске зраке који сијају из јеванђеља, имаћемо јаснији увид у јеврејски поредак и дубље уважавање његових важних истина. Наше истраживање истине још увек је непотпуно. Сабрали смо тек неколико зрака светлости. Они који нису свакодневни ученици Речи неће разрешити проблеме јеврејског поретка. Неће разумети истине које су поучаване храмском службом. Дело Божје бива ометано световним разумевањем његовог великог плана. Будући живот ће открити значење закона које је Христос, обавијен стубом од облака, дао своме народу.“ Spalding and Magan, 305, 306.

Они адвентисти који приме жиг звери, стојећи под Сотониним барјаком, најпре одбацују Дух пророштва.

У овом одломку постоје две врсте: они који иду даље да би познали Господа, који и даље једу Његово тело и пију Његову крв, и који и даље проучавају Божју Реч, и они који то не чине. Развој истине није окончан; они ће имати шта да кажу о служби у Светилишту што још није било речено. Они ће нагласити промену раздобља у Христово време, која предсказује промену у милеритско доба, упућујући унапред на раздобље када Христос прелази са Суда над мртвима на Суд над живима. Они ће имати шта да кажу о Светилишту и о томе како Господ обележава Своја кретања у тим променама раздобља изливањем Свога Духа.

Још неколико цитата и скоро смо завршили.

Oni adventisti sedmoga dana koji odbacuju Ponoćni poklik otpadaju sa staze, odbacujući Gospodnje vođstvo i doktrinarna učenja koja tvore istoriju Ponoćnog poklika. Toga treba da se

bojimo — da odbacimo ta učenja i da ne razumemo to iskustvo. Čineći tako, odbacujemo Duh proroštva.

Сестра Вајт ставља свој печат одобрења на 2520. Показаћемо како она ставља свој печат одобрења и на друге истине на Карти из 1843.

На крају света, када све ово у нашој историји достигне врхунац Вечног јеванђеља, адвентизам ће бити суочен са тростепеним процесом испитивања који је унапред наговештен, као што се види у искуству Вилијама Милера.

Вилијам Милер је учинио три грешке: (1) Одбацио је Поноћни поклич и пао са стазе у зли свет испод. (2) После тога се уздао у људски утицај, Џошуу Хајмса. (3) Одбацио је суботу.

Поставило се питање: „Да ли је одбацио суботу или Светињу?” Учење које се у том временском раздобљу променило са земаљске светиње на Небеску Светињу можда није било у потпуности схваћено од стране Милера. Када је Елен Вајт била уведена у Светињу над светињама, видела је Десет заповести у ковчегу завета, а заповест о суботи имала је око себе свети сјај.

Оно што је Милер одбацио био је Божји закон — субота. Тако је Милер одбацио Поноћни поклич, затим се ослонио на тело, а потом примио жиг звери. То се понавља на крају света.

Сведочанства, књига 5, страна 211: „Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила ударац Божјег гнева. Старци, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење.“

Она коментарише Језекиља 8 и 9, запечаћење. Сестра Вајт каже да је запечаћење у Језекиљу 9 исто што и запечаћење из Откривења 7. Она говори о временском раздобљу запечаћења 144.000. Она каже да су они који је требало да буду чувари изневерили поверено им поверење.

„Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито испољавање Божје силе као у некадашњим данима. Времена су се променила.“ Њихова прва грешка била је у томе што су се успротивили Поноћном вапају, говорећи: „Оно што се догодило у овој историји Поноћног вапаја не понавља се.“

Они отпадају са пута.

„Ове речи утврђују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да би походио свој народ судом. Тако је: ‘Мир и безбедност’ поклич људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу његове преступе и дому Јаковљевом његове грехе. Ти неми пси који не хтедоше да лају јесу они који осећају праведну освету увређенога Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.” Testimonies, volume 5, 211.

Јеремија је, говорећи о другом неуспеху Вилијама Милера, рекао: „Овако говори Господ: Проклет да је човек који се узда у човека, и чини тело својом мишицом, и чије се срце

удаљује од Господа.“ Јеремија 17:5. Ако се уздате у човека, ваше срце се удаљује од Господа.

Прво одбацивање на крају јесте Поноћни поклич, понављање пројаве силе Божје. Друго је ослањање на тело. Треће је недељни закон.

Могу постојати само две класе. Свака страна је јасно обележена, или печатом живог Бога, или жигом звери или њенога лика. Сваки син и кћи Адамова бира или Христа или Вараву за свога вођу. И сви који се стављају на страну нелојалних стоје под Сотониним црним барјаком и терете се да одбацују Христа и да се према Њему односе с презиром и злостављањем. Они се терете да намерно разапињу Господа живота и славе.“ Review and Herald, January 30, 1900.

Једно је сигурно: они адвентисти седмога дана који заузму свој став под Сотонином заставом најпре ће се одрећи свога поверења у Дух пророштва.

Адвентизам понавља тростепени процес кушања у коме је Вилијам Милер подбацио. Али анђели чекају да подигну Милера и одведу га кући његовом Спаситељу. За адвентисте који приме жиг звери, то нису анђели који њих чекају.

„Изнова и изнова ми је показивано да прошла искуства Божјег народа не треба сматрати мртвим чињеницама. Не треба да запис о тим искуствима третирамо као што бисмо третирали прошлогодишњи алманах. Тај запис треба држати на уму, јер ће се историја поновити.“ Publishing Ministry, 175.

Зашто је потребно да се сећамо Поноћног поклика? Зато што ће се историја поновити. У тој историји, порука која ће изазвати потрес јесу 2520 и 2300; због тога ће људи бити истерани из цркава.

Али да ли ће се ова историја, поноћни поклич, заиста поновити, или је то само нека историја? Запазите овај следећи навод:

Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сенци смрти,—уснуо, уснуо. Ко осећа душевни бол да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум је био пренесен у будућност, када ће бити дат знак. „Ево женика иде; излазите му у сусрет.“ Али неки ће одлагати да прибаве уље за допуну својих светиљки, и сувише касно ће увидети да се карактер, који је представљен уљем, не може пренети. Review and Herald, February 11, 1896.

Историја Поноћног вапаја понавља се до у најситније појединости.

Elen Vajt je razumela da je 2520 valjano vremensko proročanstvo i da ga je Gospod upotrebio da proizvede vreme odlaganja, razočaranje koje je stvorilo iskustvo što je pripremio muškarce i žene da verom pođu sa Hristom u Svetinju nad svetinjama.

Још нисмо покушали да из Библије докажемо 2520. У овом проучавању Авакумове две таблице, најпре желимо јасно да покажемо да Елен Вајт подржава ове доктрине које адвентизам данас одбацује; затим ћемо прећи на библијско проучавање.

